

Picasso

Hosszú út vezet számomra Pablo mester málagai házáig, legalább olyan hosszú, mint amilyen hosszú az ő élete volt. Persze az én utam nem kilométerekben mérhető (abban is), hanem inkább az értetlenségemtől az elfogadásig, ami a néhány nappal ezelőtti málagai szülői ház meglátogatásában csúcsondott ki. Fiatalabb képzőművészként elfogadtam, de nem értettem, majd talán érettebben belemerültem és úsztam vele, míg így 50 felé a rajongás és csodálat mindent elárasztó kábulata övez.

Szüleim feltétlen odaadással hurcolászták haza albumait és brossúráit, amiket kissé fanyalogva nézegettem gyerekfejjel, aztán persze

2. Hegyi Angéla, feleség és múzsa

1. Csuta György festőművésszel

a rajzokat elnézve elkápráztatott a könnyedsége és virtuozitása. A festményeivel, legalábbis az általa is „hülyéskedésnek” nevezett pik-túrával nehezen barátkoztam, aztán a pesti 1993-as kiállítás bámulatba ejtett. Azok az óriási vásznak, gyönyörű antik keretekben, a merészség és tudás, na meg persze a velejáró és elengedhetetlen marketing, mind-mind bekebelezett. Elgondolkodtam, hogy ha ez nem lenne, szeretnék-e Picassót az emberek..., vagy csupán ez a gépezet szipantja be többségünket, ez a tömény agyi hadjárat hat vi-

zuális értelmünkre, ami szinte nem tűr ellenvetést, ez az egy miatt hömpölyögnek tömegek a kiállításain? Nos, ezt nem tudom, és szerintem sosem fogjuk megtudni. Nem is gondolnám célnak, csupán tanulságnak azt, ami vele történt egy évszázadon át. A mi kis közép-európai lehetőségeink, főleg manapság, köszönőviszonyban sincsenek a múlt századi lehetőségekkel. Persze van internetünk, ami egy hatalmas csapda (világhírű vagyok, csak a világ nem tud róla... – vagy mégis?), ugyanis elhiszük, hogy tudnak rólunk, csak azt felejtjük el, hogy a keletkező információ mennyisége naponta meghaladja az őskortól 1970-ig keletkezetteket, és ebben az áradatban alig van számunkra hely. Pablo viszont örök és talán megismételhetetlen. De ki is tudná ezt megismételni, ki az az öntelt alak, aki hozzá mérné magát?

Málagában jártam a napokban, Festészet Napját ünnepeltünk, el is látogattam a spanyol géniusz szülői házához. A város szemlátomást büszke fiára. E büszkeség nem is oly régi keletű, mint gondolnánk, de talán minden itt kezdődik. A magam részéről sosem vártam, talán csak reméltem, hogy egyszer K.-ban, a kisvárosban tudomást vesznek rólam, és nemcsak a barátok

3. Hegyi Angéla, feleség és múzsa

és régi iskolatársak, hanem azok is, akik szervezik a közízlést, nem is beszélve a pénz és marketing, valamint a média helyi urairól. De nem, ennek még nem jött el az ideje – talán sosem fog eljönni. Ha meg igen, nem is lesz benne köszönet.

Addig is maradjon itt egy jellemző anekdota Picassóról:

Történt egyszer, hogy egy amerikai gyűjtője, ki már vagy 10 Picasso-kép boldog tulajdonosa volt, egy tizenegyedikre is megkérte a mestert: ennyi megvásárolt kép után fessen neki by free. Természetesen, volt a válasz. El is készült a mű, amerikanusunk repesve vitte haza fehérkarcolós hazájába, estélyt is adott a kép tiszteletére, ahol egyik barátja vagy ellensége kiszúrta, hogy hiányzik a kép aláírása. Jaj-jaj..., rohanás vissza Párizsba, kérés a mesterhez, hogy tesszen szíves aláírással ellátni e vásznat. Picasso hümmögött, hümmögött, majd így szólt: – Ja, kérem, az az egymillió dollár...

GYÓRFI ANDRÁS
képzőművész, Budapest

A SZELLEM NAGYÁGYÚI AZ AKADÉMIAI KIADÓTÓL

Francis Fukuyama: A politikai rend eredete
Az ember előtti időktől a francia forradalomig

ROGER SCRUTON
iszom, tehát vagyok
EGY FILOZÓFUS BORKALAUZA

Francis Fukuyama: A politikai rend eredete
Az ember előtti időktől a francia forradalomig

Roger Scruton: Iszom, tehát vagyok
Egy filozófus borkalauza

AKADÉMIAI KIADÓ

KERESSE KÖNYVEINKET WEBOLDALUNKON, AHOL ÁLLANDÓ KEDVEZMÉNYEKEL VÁRJUK!
www.akademiaikiado.hu